

РЕШЕНИЕ

№ 385

гр. Плевен, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милена Св. Томова

при участието на секретаря АНЕТА ХР. ЙОТОВА
като разгледа докладваното от Милена Св. Томова Гражданско дело № 20224430104965 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството по делото е образувано по искова молба на Л. В. П. с ЕГН *****, от *** против ***.

С влязло в законна сила определение №5064 от 12.12.2022г. е прието направеното от ищцата уточнение на надлежния ответник, като такъв се счита *** и е прекратено производството по делото по отношение на ***.

Ищцата твърди, че била *** до 23.06.2022г., като от 27.07.2020г. заемала длъжност *** при *** по ЗДСл. Твърди се, че на служителката била определена месечна заплата от 2145 лв., като този размер отчитал грешно втора, а не трета степен по ***, за което следвало да се определи заплата в размер на 2 378лв. Излага се, че от 01.01.2022г. ищцата следвало да получава основна заплата в размер на 2734лв. Твърди се, че работодателя не заплатил на служителката пълния размер на дължимото възнаграждение за периода от 27.07.2020г. до 23.06.2022г., като останала неиздължена сума в размер на 7 029лв.

Като следствие от изложеното се отправя искане за постановяване на решение, с което да бъде осъден ответника да заплати на ищцата сумата от 7 029лв., представляваща неизплатено възнаграждение за периода от

27.07.2020г. до 23.06.2022г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане.

Ответникът *** ангажира становище за неоснователност на исковата претенция.

Съдът, след като се съобрази със становищата на страните и събраните по делото доказателства прие за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните и се установява от приложения препис на Заповед №*** на ***, че със същата ищцата Л. П. е била назначена за държавен служител на длъжност *** при ***. Видно е, че със заповедта са били определени на държавния служител ниво на основна месечна заплата – 15; степен на основна месечна заплата – II степен и размер на основна месечна заплата от 2145лв.

Не се спори също така и се установява от представения препис на Заповед №***, че със същата е било прекратено служебното правоотношение на ищцата, възникнало на основание сочената по-горе заповед.

Безспорно е и се установява от приложения препис на кадрова справка, че ищцата е била *** от 1983г. до 23.06.2022г., заемайки различни длъжности, като за периода от 07.07.2010г. до 27.07.2020г. е заемала длъжност ***.

От заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че през периода от 27.07.2020г. до 28.06.2022г. ищцата е получавала за заеманата длъжност *** при *** възнаграждение, изчислявано на база на основна месечна заплата от 2 145лв. – при степен II или общо за сочения период 46 853,28лв. Установява се още от експертното заключение, че при възприета III степен на основна месечна заплата на ищцата, същата би възлязла на размер от 2 285лв. и общо за процесния период дължимото възнаграждение би се изчислявало на 49 910,25лв. При това, разликата между полученото от ищцата възнаграждение при II степен на основна месечна заплата и дължимото при III степен на такава заплата се изчислява на 3 149,97лв.

Съдът не обсъжда останалите писмени доказателства, т.к. намира, че те касаят законосъобразността на процесната Заповед №*** на ***, която не подлежи на преценка в настоящото производство по изложените по-долу съображения.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна

страна следното:

Съдът счита, че Заповед №*** на ***, с която ищцата Л. П. е била назначена за държавен служител на длъжност *** при *** и е определено месечното възнаграждение съставлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК.

Държавният служител изпълнява държавна служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. При това служебното правоотношение възниква въз основа на административен акт. И в случая, правоотношението, по което ищцата е заемала през процесния период от време длъжността *** при *** е възникнало въз основа на индивидуален административен акт на ***. Заповедта за назначаването ѝ има властнически характер - няма съгласуване на волите на автора и адресата, в това число и в частта на определяне на основното месечно възнаграждение на държавния служител. Това е така, т.к. се касае за властническо волеизявление, което непосредствено засяга правната сфера на ищцата, предвид на това, че определя размер на основно месечно възнаграждение, което според служителката е по-малко от дължимото според приложимата нормативна уредба.

Това отличава служебното от трудовото правоотношение. Последното е двустранно и се изисква съгласуване на волите на двете страни, в това число за размера на трудовото възнаграждение.

Защитата на правата на държавния служител при незаконосъобразност на индивидуалния административен акт по назначаването му и определяне елементи по правоотношението (на съдържанието на които както се посочи той сам не може да влияе) се осъществява по реда на обжалване на този акт при наличие на основанията по чл.146 от АПК.

В случай, че акта не е атакуван и е влязъл в сила, служителят може да се позове на нищожност на същия. Обявяването на нищожността също следва да стане по съдебен ред и в такъв случай, разликата между дължимото и платено би могла да се претендира с иск по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ (при наличие на отменен като незаконосъобразен или прогласен за нищожен ИАА).

В случая ищцата е предявила иск с твърдения, че не ѝ е било изплатено изцяло в пълен размер дължимото за процесния период възнаграждение и съдът го намира за неоснователен. Счита, че възнаграждението ѝ като

държавен служител е било определено с влязъл в сила индивидуален административен акт на органа по назначаването и в настоящото производство не е допустима преценка по законосъобразността на влезлия в сила акт. Съдът счита, че ирелевантна за решаване на спора е и преценката за нищожност на същия акт, т.к. дори да се приеме за нищожен не би могло да се присъди исканото възнаграждение от гражданския съд по предявения иск.

Въпреки горното, за пълнота на изложението, следва да се обсъди и валидността на процесната заповед.

Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно с оглед тежестта на порока, от който е засегнат и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта. С оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила критерии кога един порок води до нищожност. Теорията и съдебната практика приемат, че всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма, а оттам - на липса на волеизявление. Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, издаден при пълна липса материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; който изцяло е лишен от законово основание; когато акт с такова съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон от нито един орган. Нищожен е и административен акт при липса на предмет, когато обектът на разпореждането в него не съществува или разпореждането е с невъзможен предмет. Следователно, следва да бъдат преценявани всяко едно от изискванията за законосъобразност на административния акт, така, както те са

регламентирани в нормата на чл. 146 от АПК и в случай, че се констатира нарушение на някое от изискванията, неговата интензивност и тежест следва да бъде от степен на същественост достатъчна, за да обоснове извод за нищожност.

При преценка съобразно тези критерии, съдът счита, че процесната заповед, с която е определено основно месечно възнаграждение на ищцата не може да се приеме за нищожна.

Предвид изложеното, съдът намира, че в полза на ищцата е било заплатено изцяло дължимото за процесния период възнаграждение, определено със заповедта на *** по назначаването ѝ и предявеният от нея иск за сумата от 7 029лв. се явява изцяло неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли като такъв.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.25, ал.1 от НПП ищцата следва да заплати на ответника разноски в размер на 100лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от **Л. В. П.** с ЕГН *****, от *** против ***, Булстат ***, адрес: *** **ИСК** с правно основание чл.177 от ЗМВР за сумата от 7 029лв., представляваща неплатено възнаграждение за периода от 27.07.2020г. до 23.06.2022г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА, на основание чл.78 ал.3 от ГПК, **Л. В. П.** с ЕГН *****, от ***, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на ***, Булстат ***, адрес: *** **сумата от 100 лв.**, представляваща деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____